

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: piątek, 14, kwiecień 2023 15:13

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 1278

W art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo ochrony środowiska zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw środowiska do określenia, w drodze rozporządzenia, dopuszczalnych poziomów hałasu dla wyszczególnionych w tym przepisie rodzajów terenów.

Są to tereny przeznaczone pod:

- zabudowę mieszkaniową (pkt 1 lit. a),
- szpitale i domy opieki społecznej (pkt 1 lit. b),
- budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży (pkt 1 lit. c),
- na cele uzdrowiskowe (pkt 1 lit. d),
- na cele rekreacyjno-wypoczynkowe (pkt 1 lit. e),
- na cele mieszkaniowo-usługowe (pkt 1 lit. f).

Co do zasady - zgodnie z art. 114 ust. 1 p.o.ś. - miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien wskazywać, które z terenów objętych planem można zaliczyć do terenów wymienionych w art. 113 ust. 2 pkt 1 p.o.ś., a więc z planu powinno pośrednio wynikać, na których terenach obowiązują dopuszczalne poziomy hałasu określone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku.

W art. 114 ust. 2 ustawy wprowadzono zasadę, że jeżeli teren może być zaliczony do kilku rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu. Oznacza to, że jeżeli przykładowo dany teren jest przeznaczony częściowo pod zabudowę mieszkaniową i częściowo na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, to należy ustalić, który rodzaj terenu przeważa na tym obszarze.

Istotne jest, że przepis art. 114 ust. 2 ustawy ma zastosowanie wyłącznie do ustalenia terenu przeważającego spośród terenów wymienionych w art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy, a nie spośród terenów o dowolnym przeznaczeniu.

Źródło: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2023 r. III OSK 1934/21, orzeczenia.nsa.gov.pl